

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-9 У15279/16
Дана 22.11.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Мире Стевић Капус и Зоране Брајовић, чланова већа, са Иваном Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., чији је пуномоћник Драгица Банковачки, адвокат из Новог Сада, Иве Андрића 3, поднетој ради поништаја решења Агенције за лиценцирање стечајних управника Београд, број: IX-34-1377/2015-10 од 08.06.2016. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.11.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Агенције за лиценцирање стечајних управника Београд, број: IX-34-1377/2015-10 од 08.06.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Агенција за лиценцирање стечајних управника Београд, да тужиоцу А.А. из ..., ..., накнадни трошкове управног спора у износу од 11.250,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом, почев од истека рока за добровољно испуњење до коначне исплате.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем А.А. из ..., стечајном управнику, изриче се мера јавна опомена и новчана казна у висини од ... (...) динара, због тога што, обављајући дужност стечајног управника у поступку спровођења стечаја над стечајним дужником и то: 1. над стечајним дужником Б.Б. у стечају из ..., који се води пред Привредном судом у Новом Саду, Ст. 64/2013: - је прихватила предлог повериоца В.В. из ..., за решавање спорног односа – утврђивање новчаног потраживања на име накнаде штете због непризнавања излучног захтева – путем медијације, а за овакав начин решавања спора није прибавила сагласност Одбора поверилаца, а потом је у поступку медијације противно законским овлашћењима и начелима стечајног поступка пристала и извршила физичку деобу непокретности, чиме је фаворизовала наведеног повериоца, на који начин је прекршила одредбе члана 27. став 4. и члана 115. став 1., 5. и 6., а у вези са чланом 3. и 4. Закона о стечају ("Службени гласник РС", бр. 104/2009...83/14) и члана 2. и 3. Кодекса етике за стечајне управнике ("Службени гласник РС", бр. 11/10); - у огласу

о продаји имовине стечајног дужника није навела све битне елементе прописане Правилником о утврђивању националних стандарда за управљање стечајном масом – Национални стандард број 5 – продаја јавним прикупљањем понуда ("Службени гласник РС", бр. 35/10), и то: опис предмета продаје (број парцеле и катастарске општине, површину и имовинско-правни статус), адресу на којој се непокретна имовина налази, укључујући и обавештење о начину и месту преузимања продајне документације, односно што у обавештењу о намери, плану продаје, начину продаје и роковима продаје није навела све битне елементе, и то: место и адресу на којој се непокретна имовина налази, њен опис и функције, чиме је извршила повреду одредби члана 27. став 4., 133. став 4. Закона о стечају, као и одредби наведеног Националног стандарда број 5; - пре продаје имовине стечајног дужника није утврдила њен имовинско-правни статус, чиме је извршила повреду одредби члана 27. став 4. Закона о стечају, као и одредби Правилника о утврђивању националних стандарда за управљање стечајном масом – Национални стандард број 5, Глава III - активности које претходе продаји независно од начина уновчења; закључила купопродајни уговор противно одредбама Правилника о утврђивању националних стандарда за управљање стечајном масом – Националног стандарда број 5, Глава VI – продаја јавним прикупљањем понуда, којима је прописана обавеза уплате депозита обезбеђеног банкарском гаранцијом непосредно након проглашења понуђача купцем, као и случаја активирања од стране стечајног управника банкарске гаранције којом је депозит обезбеђен, које радње нису извршене, као и противно одредбама садржаним у огласу о продаји имовине стечајног дужника и записнику броју 1. са продаје одржане 27.06.2014. године, са једне стране, и противно сагласности стечајног судије и обавештењу о извршеној продаји, са друге стране, јер је у купопродајном уговору као предмет продаје наведено да се преноси и право коришћења на згради штампарије што није било предмет продаје, чиме је извршила повреду одредби члана 27. став 4. Закона о стечају, одредби Националног стандарда број 5 и члана 2. и 3. Кодекса етике за стечајне управнике. 2. Над стечајним дужником Г.Г. у стечају из ... који се водио пред Привредним судом у Новом Саду, под бројем Ст.1812/2010, због тога што: - није у складу са одредбана члана 77. став 1. и 2. Закона о стечају отказала уговор о раду, бр. 188 од 11.06.2012. године, бившем запосленом код стечајног дужника Д.Д., - није благовремено доставила Агенцији за лиценцирање стечајних управника обавештење о намери, плану, начину и роковима продаје имовине стечајног дужника, обавештење о извршној продаји, условима и цени од 24.11.2012. године, као ни завршни рачун стечајног дужника за завршно рочиште одржано 29.04.2013. године, чиме је извршила повреду одредби Правилника о утврђивању националних стандарда за управљање стечајном масом – Национални стандард о изврштавању и обавештавању Агенције за лиценцирање (Национални стандард број 4), Глава II – документација која се доставља Агенцији за лиценцирање стечајних управника, као и одредби члана 2. став 1. тачка 1. Кодекса етике за стечајне управнике; а што је оцењено као тежа повреда дужности стечајног управника, у смислу члана 3а, 3д, 3ђ и 3е Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника.

У тужби поднетој Управном суду дана 03.11.2016. године, тужила оспорава законитост решења туженог органа и наводи да ниједну од повреда дужности стечајног управника тужила није учинила, нити је у току дисциплинског поступка тужена доказала да је тужила повреде учинила. Указује да се у оспореном решењу

констатује постојање и опис повреда, али не и постојање и манифестација значајног негативног утицаја и последица на стечајну масу, којих није ни било, а што је у складу са изјавом супервизора – подносиоца дисциплинске пријаве, која је на расправи одржаној 08.04.2016. године, изјавила "да се није бавила утврђивањем конкретне штете, јер то није задатак супервизора". Истиче да у току дисциплинског поступка није утврђивано постојање негативног утицаја и последица на стечајну масу, што су битни елементи постојања теже повреде дужности стечајног управника, те да с тога нису постојали ни услови за утврђивање постојања тежих повреда и изрицање дисциплинских мера. У односу на констатоване теже повреде дужности у поступку стечаја над Г.Г. у стечају, навела је да је дана 13.03.2013. године, супервизор Агенције за лиценцирање стечајних управника, под бројем VI-25-118/2013-02, вршећи контролу над радом тужиље, сачинио извештај о извршеном испитивању рада стечајног управника, у коме је констатовано да не постоје неправилности у раду стечајног управника, овде тужиоца, у поступцима које је контролисао, између осталих и Г.Г. Указује да нису констатоване неправилности о не обавештавању о намери продаје имовине стечајног дужника од 24.11.2012. године, које би да су учињене постојале и приликом контроле из марта 2013. године и том приликом биле констатоване. Посебно указује да против овог извештаја није био изјављен приговор, нити је био покренут управни спор, те да је извештај постао коначан и није постојала законска могућност поновног преиспитивања рада стечајног управника овде тужиоца, у истом правноснажно окончаном и контролисаном предмету. С тим у вези је посебно указала да је решење о закључењу стечајног поступка у овом предмету постало правноснажно, као и решење суда о разрешавању дужности стечајне управнице, те да је тужена вршена контролу рада непостојећег стечајног управника и већ разрешене стечајне управнице, а кривични поступак због пропуста у вођењу овог стечаја није покренут. Даље је навела да је стечајни поступак над Г.Г. , отворен .... године и да власник и директор стечајног дужника није желео да ступи у контакт са стечајном управницом овде тужиоцем, те да је због тога отказивање уговора о раду Д.Д., после протекла рока било условљено објективном немогућношћу а не намером, крајњом нити обичном непажњом тужиље, нити пропустима у њеном раду. Такође је навела да је завршни рачун са решењем о закључењу стечаја и решењем Привредног апелационог суда од 11.09.2013. године, доставила Привредном суду у Новом Саду дана 18.09.2013. године, поступајући у складу са чланом 29. став 7. Закона о стечају, због чега на овај начин није учинила тежу повреду која би имала за последицу постојање значајног негативног утицаја и последице на стечајну масу. У односу на констатоване теже повреде дужности у поступку стечаја над стечајним дужником Б.Б. у стечају, тужиља је навела да је поступак медијације предложио поверилац оспореног потраживања, да је стечајна управница о поднетом предлогу обавестила присутне повериоце на испитном рочишту одржаном 30.01.2014. године, који нису имали примедбе на изјашњење стечајне управнице. Резултати поступка медијације саопштени су јавно на састанку испитног рочишта одржаног дана 10.04.2014. године, а повериоци нису имали приговор на изјашњење стечајног управника. Сматра да се коришћење законског права на предлагање законског начина одлучивања о оспореном потраживању медијацијом не може сматрати значајним пропустима и неправилностима у раду тужиље, нити тежом повредом дужности стечајног управника. Пошто је поступак медијације извршен у договору са свим учесницима медијације, уз сагласност Одбора поверилаца и на основу решења Стечајног суда, у току дисциплинског поступка није утврђено да је тужиља

поступала супротно одредби члана 115. Закона о стечају, нити да је учинила пропустима и неправилностима који би представљали тежу повреду. Сматра да пристанком на предложену медијацију није повредила члан 27. став 4. Закона о стечају, јер је одлучивањем медијацијом као начин решавања спорног односа, предвиђено чланом 115. Закона о стечају, а истом одредбом Закона, није предвиђена обавеза прибављања писане сагласности Одбора поверилаца, као ни члановима 39.-42. Закона о стечају. Даље је у тужби навела да је оглас о продаји целокупне имовине стечајног дужника јавним прикупљањем писаних понуда објављен у дневном листу Ђ.Ђ., Е.Е. и листу на словачком језику В.В. 24.05.2014. године, да на огласу о продаји није било ниједног приговора, да је детаљан опис непокретне и покретне имовине дат у продајног документацији, чији је саставни део била и процена вредности целокупне имовине стечајног дужника са техничким карактеристикама и фотографијама која је достављена заинтересованим купцима који су уплатили накнаду за откуп документације (укупно 3 заинтересована купца). Навела је да су сви заинтересовани купци извршили физички увид у предмет продаје обиласком и непосредним прегледом имовине која је била предмет продаје. Даље је у реферату тужбе навела да је на седници Одбора поверилаца одржаној дана 02.07.2014. године, Одбор поверилаца прихватио понуђену цену за куповину целокупне имовине стечајног дужника јединог понуђача В.В. из ..., те да је тужилца као стечајни управник известила суд и Агенцију о извршеној продаји дана 03.07.2014. године. У тужби је навела да уговор о купопродаји имовине стечајног дужника није оверен, односно да овера потписа није била могућа, због постојања несагласности у документацији којима је располагао Основни суд у Новом Саду, и стечајни управник у време сачињава огласа о продаји имовине. Даље је навела да је након прибављања документације о власништву у коју је стечајни управник први пут имала увид, одржано ванрасправно рочиште у Привредном суду у Новом Саду, те да је на рочишту постигнута сагласност да се продаја не поништава, већ да се продаја и закључење уговора спроведу и наставе у односу на куповину опреме и удела у другим правним лицима, са којих разлога тужилца сматра да је поступала са пажњом доброг стручњака, у складу са начелима стечајног поступка из члана 2., 3. и 8. Закона о стечајном поступку. Сматра да јој изречена казна у највишем могућем износу предвиђеним чланом 3е Закона, за теже повреде дужности које тужилца није учинила, и за које сматра да у току дисциплинског поступка није доказано да их је учинила. Посебно је истакла да је покретање и вођење дисциплинског поступка застарело, те да ни за једну дисциплинску повреду тужени није навео ни место ни време извршења, који су од значаја у свим поступцима, па и у поступку примене Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника на основу члана 3., члана 21. и члана 32. Устава Републике Србије. Предложила је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, а туженог обавезе да тужилци надокнади трошкове управног спора у износу од 45.000,00 динара на име састава тужбе, са законском затезном каматом од доношења пресуде до исплате.

Тужени орган у детаљно датом одговору на тужбу остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану. Посебно је указао да је од значаја негативни утицај и последица на стечајну масу произлази из чињеница да у стечајном поступку над Б.Б. у стечају из ..., стечајни управник (до данас) није утврдио имовинско-правни статус зграде штампарије у ул. ... у ..., и истом је располагао на недозвољен начин, како у поступку медијације,

тако и у поступку продаје имовине стечајног дужника. Даље је навео да је стечајни управник пропустио да пре оглашавања продаје детаљно и благовремено, професионално и у складу са одредбама члана 27. став 4. Закона о стечају и одредбама Правилника о утврђивању националних стандарда за управљање стечајном масом – Националног стандарда број 5, Глава III, професионално провери имовинско-правни статус некретнина које је планирао продати, консултујући све јавне књиге, нарочито са аспекта могућих промена уписа од момента прибављања релевантних докумената до момента оглашавања продаје. У погледу неправилности у раду стечајног управника у стечајном поступку над Г.Г. у стечају, у одговору на тужбу тужени орган указао је да је предмет испитивања и извештаја број: VI-25-118/2013-02 од 13.03.2013. године, у поступку редовног непосредног надзора, између осталог био и рад стечајног управника, овде тужиоца у стечајном поступку над Г.Г. у стечају, али искључиво и једино у погледу извршених плаћања са рачуна стечајног дужника и уновчења стечајне масе. Са изнетих разлога констатације супервизора да не постоје неправилности у раду овде тужиоца, по оцени туженог нису од значаја, нити било каквог утицаја код испитивања и утврђивања неправилности у раду тужиоца у истом стечајном поступку од стране другог супервизора, али у погледу отказа уговора о раду, број: 188 од 11.06.2012. године.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према оцени Управног суда, основано се тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, будући да су приликом доношења тог решења учињене повреде правила поступања прописане одредбама члана 198. став 2. и члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), на чију сходну примену упућује одредба члана 3з Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника. Наиме, из оспореног решења произлази да су диспозитивом тог решења тужиљи као стечајном управнику из ..., кумулативно изречене мере јавна опомена и мера новчане казне у износу од ... динара, због тога што је обављајући дужност стечајног управника у поступку спровођења стечаја над стечајним дужником, и то: Б.Б. у стечају из ... и Г.Г. у стечају из ..., у поступцима који се воде пред (Привредним судом у Новом Саду, Ст.бр.64/2013 и Ст.бр. 1812/2010), предузела радње ближе описане у диспозитиву оспореног решења, што је од стране туженог оцењено као тежа повреда дужности стечајног управника у смислу одредаба члана 3а, 3д, 3ђ и 3е Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника (став 1. диспозитива); а тужиља је дужна да изречену новчану казну плати у року од 15 дана од дана пријема решења на уплатни рачун јавних прихода ближе означен у диспозитиву решења и да доказ о уплати достави туженом органу (став 2. диспозитива).

Дисциплински поступак је пенални поступак, а начело легалитета у овом

поступку подразумева да нико не може бити позван на дисциплинску одговорност нити кажњен за повреду радне или службене дужности која није изричито као таква прописана законом. Сагласно наведеном, диспозитив решења донетог у управном поступку мора бити јасан и одређен, а да би одлука донета у дисциплинском поступку била јасна и одређена, по оцени суда, из диспозитива се мора видети ко је учинилац дисциплинске повреде, за коју радњу извршења се води дисциплински поступак са тачним чињеничним описом када и како је та радња извршена, конкретну законску одредбу која садржи биће повреде из које произлази да наведена радња за коју се поступак води представља законом прописану повреду дужности односно обавезе која је законом прописана као дисциплинска повреда и која је том радњом или пропуштањем извршена, као и законом прописану дисциплинску санкцију која се изриче учиниоцу.

Одредбом члана 3ђ Закона о Агенцији за лицензирање стечајних управника („Службени гласник РС“, бр. 84/04...104/09), која је у диспозитиву оспореног решења наведена као законска одредба за чију повреду је тужилац оспореним решењем кажњен, прописано је да повреде дужности стечајног управника могу бити лакше или теже повреде дужности (став 1.); да се лакше повреде дужности у смислу овог закона сматрају мањи пропусти и неправилности у раду стечајног управника и повреде прописа којима се уређује стечај које немају значајан негативан утицај нити последице на стечајну масу, повериоце или трећа лица (став 2.); а тежом повредом дужности у смислу овог закона сматрају се већи пропусти и неправилности у раду стечајног управника и повреде прописа којима се уређује стечај који имају значајан негативан утицај и последице на стечајну масу, повериоца или трећа лица, као и непоступање по налогу супервизора и поновљено или континуирано ускраћивање сарадње овлашћеним лицима Агенције, односно онемогућавање агенције у вршењу стручног надзора (став 3.).

Код изнетог и садржине наведене одредбе члана 3ђ Закона о Агенцији за лицензирање стечајних управника, суд налази да се из диспозитива оспореног решења само на посредан начин може установити законски основ у коме су садржани битни елементи повреде дужности стечајног управника за чије повреде се тужила кажњава. Поред изнетог, у диспозитиву оспореног решења описане су радње, пропусти и повреде прописа за које тужени налази да их је тужила обављајући дужност стечајног управника учинила, наводећи да је тим радњама фаворизовала повериоца В.В. Из ... при чему описана радња извршења не садржи чињенице и околности према којима наведени пропусти и неправилности у раду имају значајан негативан утицај и последице на стечајну масу или трећа лица, што су битни елементи теже повреде дужности стечајног управника изричито прописани у ставу 3. члана 3ђ Закона о Агенцији за лицензирање стечајних управника. Наиме, тужени орган се и у диспозитиву и у образложењу решења за правни основ донете одлуке позвао на одредбу чл. 3ђ Закона о Агенцији за лицензирање стечајних управника. Наведеним чланом, у ставу 3., између осталог, прописано је да се тежом повредом дужности у смислу овог закона сматрају већи пропусти и неправилности у раду стечајног управника и повреде прописа којима се уређује стечај које имају значајан негативни утицај и последице на стечајну масу, повериоце или трећа лица. По оцени суда, тужени у оспореном решењу није дао разлоге да су у конкретном

случају због радњи тужиоца наступиле последице онако како их закон квалификује, јер из образложења оспореног решења не произлази да је у проведеном поступку утврђивано и утврђено постојање било каквог негативног утицаја и последица на стечајне масе, а нарочито не значајног негативног утицаја на стечајне масе, повериоце или трећа лица. Поступајући на напред наведени начин тужени орган је по оцени суда повредио одредбу члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 33/07 и 31/01 и „Службени гласник РС”, бр. 30/10), будући да образложење решења не садржи разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Одредбом члана 3е став 2. Закона о Агенцији за лицензирање стечајних управника, прописано је да у случају теже повреде дужности дисциплинско веће може изрећи јавну опомену, новчану казну и меру одузимања лиценце. Новчана казна се може изрећи у износу од 100.000,00 до 1.000.000.00 динара.

Наведеном законском одредбом није прописано да се за утврђену исту повреду дужности стечајном управнику може кумулативно изрећи више прописаних мера. Тужили је оспореним решењем за исту тежу повреду дужности стечајног управника истовремено изречена и јавна опомена и новчана казна. Како се тужени орган у диспозитиву и образложењу оспореног решења за изречене мере позива на одредбу члана 3е Закона о Агенцији за лицензирање стечајних управника, то законитост одлуке о изреченим мерама не произлази из правних прописа и разлога на које се тужени позива, чиме су по оцени суда учињене и повреде правила поступања прописане одредбама члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, због чега их је у поновном поступку потребно отклонити.

Са изнетог, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, суд је тужбу уважио и на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде и предмет вратио туженом на поновно одлучивање. У поновном поступку тужени орган је дужан да отклони повреду правила поступања на које му је указано овом пресудом, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, сагласно члану 69. став 2. Закона о управним споровима.

Управни суд је, применом одредаба члана 66. и 67. и 74. Закона о управним споровима, те сходном применом одредбе члана 150.,153. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11 ... 87/18), с обзиром на успех тужиоца у овом спору, досудио тужиоцу износ од 11.250,00 динара на име састава тужбе од стране адвоката, сагласно одредби Тарифног броја 42. у вези са Тарифним бројем 13. Тарифе о наградама и накандама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС” број 121/12), имајући у виду вредност предмета спора од 1.000.000,00 динара, на који износ је сагласно одредбама члана 277.став 1, члана 278. и 324. Закона о облигационим односима (“Службени лист СФРЈ” бр.29/78...57/89, “Службени лист СРЈ” бр.31/93...44/99) досуђена законска затезна камата у складу са одредбом члана 3. Закона

о затезној камати (“Службени гласник РС” бр.119/12) почев од дана истека рока за добровољно испуњење обавезе, који у овом случају износи 15 дана од дана пријема решења од стране туженог органа до исплате.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.11.2019. године, III-9 У 15279/16

Записничар
Ивана Ивановић, с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС